

**КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
ПРИКАЗКА ЗА КУЧЕТО
АКРОБАТ АЛЕКСАНДЪР,
НАРЕЧЕНО ЗА ПО-КРАТКО И
НА ГАЛЕНО САШКО-
БЕЗСТРАШКО**

chitanka.info

„Кучето скача според тоягата!“ — учи народната мъдрост. Но в нашия случай можем да преправим тази поговорка и да кажем, че „Кучето скача според балкона!“.

Сашко-безстрашко скачаше от балкон на балкон като истински акробат: от седмия на шестия, от шестия на петия и така нататък, докато стъпеше на твърда земя.

„Неволята учи!“ — напомня друга народна мъдрост. Сашко-безстрашко много бързо научи някои ловкости, тъй като вече не живееше в малка къща с червен покрив и просторен зелен двор, а на седмия етаж на осемнадесететажната жилищна кооперация на улица „Незабравка“.

На този седми етаж го затваряха на балкона. А да живееш на балкон е все едно да бъдеш затворник. Ето защо за Сашко-безстрашко важеха и двете поговорки: „Неволята учи!“ — и преправената от нас: „Кучето скача според балкона!“.

Вярно, че точно покрай улица „Незабравка“ се простираше гората, където можеше да се тича на свобода. Дори можеше да се живее завинаги на свобода като кълвача и катеричката, и като още много други птици и животни. Но ние сме длъжни да изясним, че тази гора не беше истинска гора. Вярно, че тя имаше високи дървета, бухнали храсти, пътеки и пътечки, но си беше градска гора и се наричаше парк, а по-точно — Парк на свободата.

Сашко-безстрашко знаеше това, но — макар и безстрашен, както показва името му — все не се решаваше да избяга от омразния балкон на седмия етаж и да заживее завинаги на свобода в Парка на свободата. Добре че съществуваше Пухчо, най-добрият му приятел, който мъдро го поучаваше и мило го окуражаваше: „Има надежда! Докато дишам, надявам се! Един ден над нас ще се развее зеленото знаменце на надеждата!...“.

Така го окуражаваше Пухчо, защото и той искаше да заживее завинаги на свобода в Парка на свободата. „Когато видиш на покрива на красивата триетажна къща да се вее зелено знаменце, значи часът е настъпил!“ — предупреждаваше храброто котенце.

Добре че и юнгата Бони се завърна от презокеанско пътуване, макар и със счупен крак. А още по-добре, че с него пристигна и папагалът Бонифаций, също със счупен крак.

Сашко-безстрашко се запозна и веднага се сприятели с умния папагал, който направо го помоли да го нарича за по-кратко и на галено Бони.

Юнгата Бони и папагалът Бони лежаха в една стая на осемнадесетия етаж и Сашко-безстрашко всеки ден им ходеше на гости. По-точно — всяка сутрин, а най-точно — не им ходеше на гости, а им носеше вестниците. Купуваш ги от близката будка и ги отнасяше на юнгата, който четеше на глас новините и обявленията, както и спортната страница. Папагалът Бонифаций не се интересуваше от спорт, но слушаше внимателно за събитията в Африка. Нали там беше неговата родина!

Тичаше по стъпалата Сашко-безстрашко, нарамил вестниците, всяка сутрин тичаше, докато една сутрин, по-точно — на сутринта, когато Пухчо... Но нека разкажем най-точно тази по-кратка приказка, защото тя продължава в друга приказка...

Изтича Сашко-безстрашко по стълбището, натисна звънеца и без да дочака да му отворят, натисна дръжката на вратата и се вмъкна във входното антре. Знаеше много добре в коя стая лежат със счупени крака юнгата Бони и папагалът Бони.

Юнгата му се усмихна и извика високо:

— Привет, братко-акробатко! Днес е най-щастливата сутрин!

Сашко-безстрашко не успя да каже нищо, даже забрави да поднесе новите вестници.

— Обявление-избавление! Тук е поместено най-щастливото обявление! Обявление-избавление! — Юнгата Бони понякога говореше в рими: — Слушай! „Търсят се артисти за попълване състава на Пътуващия цирк. Предпочитат се знаещи папагалски език за участие в представления за деца!...“ Разбираш ли защо днес е най-щастливата сутрин?

— Тръгвам! — внезапно, но кратко и ясно каза папагалът Бонифаций. — Премислих и размислих. Сбогом и благодаря за всичко! — Той протегна дясното си крило към юнгата. Сетне потупа по рамото Сашко-безстрашко пак с дясното си крило, поклони се мълчаливо и бързо излезе.

— Защо не го последваш, братко-акробатко?

— Не зная папагалски език! — смути се Сашко-безстрашко. — Няма да ме вземат...

— В обявлението се казва „предпочитат се знаещи папагалски език“! — поясни юнгата Бони.

— А Пухчо? Моят най-добър приятел! Ние се заклехме заедно да тръгнем, когато настъпи часът, когато се развее зеленото знаменце на надеждата! — Сашко-безстрашко изговори задъхано дългото изречение.

— Братко-акробатко! Знаменцето вече се вее! Погледни навън!

Кучето акробат изтича до отворения прозорец и се надвеси надолу към красивата триетажна къща. На нейния покрив трептеше зелено знаменце. Наистина беше най-щастливата сутрин, както се изрази юнгата Бони, който му дообясни:

— Ще намериш Пухчо покрай Голямото езеро. От днес той е свободен! Зная добре. Справедливата врана Коминка го видяла призори, още по тъмно. Пухчо се сбогувал с нея.

Учуденият Сашко-безстрашко разбра, че наистина беше настъпил часът.

— Вземи моя стар мотопед и на добър час! Напред към свободата! — извика след него юнгата Бони.

Сашко-безстрашко даже забрави да каже „довиждане“.

Само след минута седна на мотопеда, който стремително се понесе по шосето накъм Голямото езеро.

Часът беше настъпил. Зеленото знаменце на надеждата се вееше. То беше знак, че за кучето акробат Сашко-безстрашко и за неговия най-добър приятел храброто котенце Пухчо започваше най-щастливият период от техния живот — времето, когато щяха да бъдат знаменити артисти от знаменития Пътуващ цирк.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.